

Husdyrene var til Forhandling, blev det sat igennem, at Dyrelægerne, hvor Jærnbåner kunne benyttes, skulle beregne deres Besoringsgodtgørelse efter Jærnbanetaksten. I Analogi dermed vilde Mindretallet have, at der ogsaa paa tilsvarende Punkter her skulde sættes den samme Endring ind; men vi have ikke villet gøre det uden Tilslutning af de øvrige Udvalgte. — Den højtærede Justitsministers Endring under Nr. 30 kan jeg, som den foreligger, ikke stemme for, der ligger efter min Mening noget urigtigt i at opstille et særligt Princip for Militæretaten, det er, som om den var en Enklave, hvor de borgerlige Love ikke gælder, som om den var en Stat i Staten. Jeg kan endda forstaa, at under visse Forhold bruge Kasernerne, naar der er Troppeamlinger, deres egne Sundhedsraad, for saa vidt de have saadanne, og egne Læger; jeg kan til Nød ogsaa forstaa, at der i saa Fald afsviges paa enkelte Punkter fra Lovforslaget; som ikke vil blive let for dem at opfylde; men jeg tror ikke, at denne Endring med tilstræffelig Tydelighed udtaler, hvorledes Forholdet vil blive, naar en Militærperson færdes i den civile Verden uden for Kasernen, og dette skal jeg tillade mig med nogle Bemærkninger at komme nærmere ind paa. Er jeg sikker paa, at f. Eks. Lovens § 9 vil blive overholdt; § 9 giver et Forbud mod at bruge Jærnbåner, Passagerdampskibe osv. til Transport af smittede Individer, uden at der er gjort tilstræffelig Desinfektion, eller, som det hedder: „med mindre de for saadan Benyttelse af vedkommende foreskrevne Regler iagttages“. Er jeg sikker paa, at § 15 overholdes, idet det jo næmt kan ske, at en militær Sygepasser paa Hospitalet faar Lov til at gaa ud, uden at den tilbørlige Forsigtighed er anvendt? Med Hensyn til § 19 og § 23, sidste Stykke, gør samme Forhold sig gældende. Jeg vil nævne som Eksempel, at i en Kaserne et Barn er blevet sygt af smitsom Sygdom, er jeg saa sikker paa, at det bliver forbudt Børnene at gaa uden for Kasernen, hvor den civile Lov gælder? Er jeg sikker paa, at naar en Militærperson, som bærer paa en Kaserne, er Bærer ude i Byen, og han har en smitsom Sygdom i sit Hjem, at det saa bliver forbudt ham at komme udenfor? Der er jo f. Eks. mange Tilfælde, hvor en Underofficer er Gymnastiklærer i Skoler; det er jo derved muligt, at han kan bringe Smitte med. Nu kan det vel siges, at Militæretaten vil nedlægge Forbud derimod; det kan godt være, at den gør det; men jeg ser helst, at der er Lov derfor. Under alle Omstændigheder, sæt, at Forbudet overtrædes, hvor gøres saa

Ansvaret gældende lige over for den militære Person, som overtræder Forbudet og bringer Smitte med der, hvor han er Bærer; i den civile Verden vilde Straffen være Fængsel eller Bøder, og Sagen behandles som offentlig Politisag; hvad kan det nytte her? Der er Mulighed for, at vedkommende militære Person, der bor i Kasernen, siger: Vi have vor egen gældende Lov, der er studt forbi, eders Lov vedrører ikke mig, vi høre til Færøerne, hjemme hos os kende vi ikke den Lov, I have ikke noget at sige her. Jeg mener nemlig, at der ikke kan gøres Ansvar gældende, i alt Fald ikke paa samme Maade som i den civile Verden. Jeg kan som sagt ikke stemme for denne Endring, i alt Fald ikke, som den foreligger; jeg skal tillade mig at anmode den højtærede Justitsminister om at omrede denne Endring til 3dje Behandling, saaledes at den bliver et Udryk for den Ansuelse, jeg nærer. Jeg er ganske vist ikke Jurist, jeg anstiller Lægmandsbetragtninger; men jeg kan ikke indse andet, end at der maa være en Fejl ved Affattelsen, Vekselvirkningen mellem Militæretaten og Omverdenen rammes efter min Mening ikke ved den højtærede Ministers Endring.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til Endringsforslag under Nr. 18 til en ny § 23, som jeg har sluttet mig til. Jeg tror som den ærede Ordfører, at Vedtagelsen deraf vil bidrage til, at der ikke saa ofte bliver anvendt offentlig Behandling, og paa en vis Maade vil der altsaa derved blive en økonomisk Fremgang ved Lovens fremfor efter den nuværende Lov; men jeg er ikke blind for, at denne Endring vil bidrage til Udgifter paa flere Punkter, som den nu gældende Lov ikke har. Hvor der saaledes tales om Paabud eller Foranstaltning, som efter § 18, skal anvendes ved Mælkehandel og Mælkeleverance, mener jeg, at for saa vidt den private Læge blandes ind i Forholdet — og det kan ikke undgaa — vil der blive Udgift. Han vil naturligvis have Honorar, men det kan han ikke faa af det offentlige efter Lovparagraffen, thi den handler kun om Epidemilægen; det bliver et privat Forhold mellem ham og vedkommende, og det bliver ikke saa lidt dyrt. — Ligeledes vil Kommunen saa ikke saa lidt Udgift paa et andet Punkt, nemlig naar Skolebørn skulle have Attest for de fire Sygdomme, som omtales i Slutningen af § 23. Det hører jo ikke til Sjældenhederne, at disse smitsomme Sygdomme optræde, Mæslinger høre jo saaledes til Dagens Orden. Nu maa altsaa Børn fra den Husstand, hvor